

GEORGE CLINTON

'Neem je kont mee'

Samen met James Brown en Sly Stone behoort George Clinton tot de grootste vernieuwers van de funk. Met zijn bands Parliament en Funkadelic blijft hij op 68-jarige leeftijd onvermoeibaar de wereld rondreizen om de blijde boodschap te verkondigen. Zondag treedt Clinton met zijn 25-koppige band tenminste drie uur op in de Groninger Oosterpoort.

Door Peter van der Heide

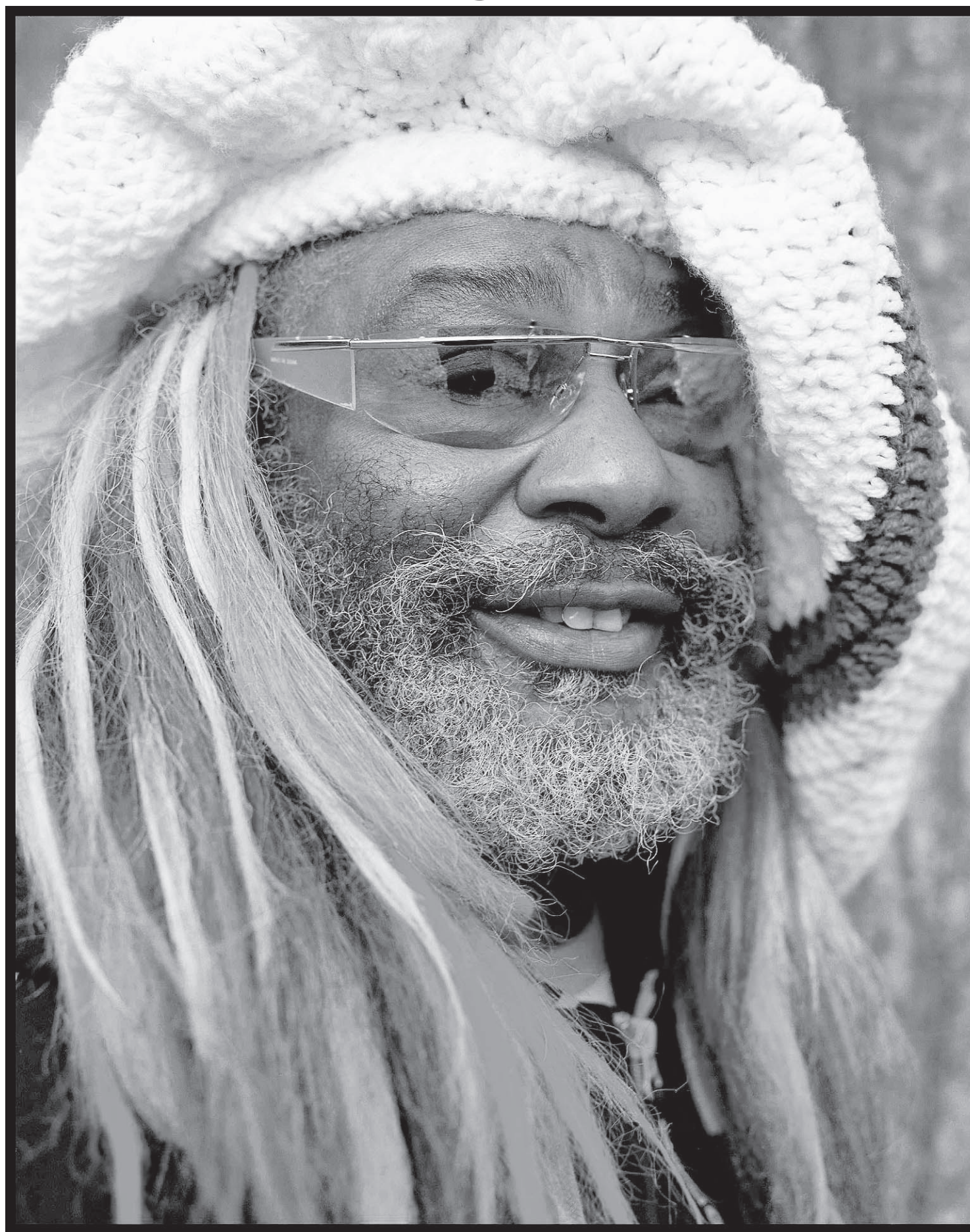
Nee, George Clinton (68) moet er niet aan denken om te stoppen met optreden. Alleen die gedachte al maakt de Amerikaan moe. "Spelen houdt me jong. Ik heb er nog altijd lol in en voel me nu meer relaxed dan vroeger." Meer dan een halve eeuw staat de tegenwoordig in Florida wonende funkpionier al op het podium.

Zijn hoogtijdagen beleefde de voormalige kapper, songschrijver van Motown én uitvinder van de p-funk tijdens de jaren zeventig. Zijn bands Parliament en Funkadelic werden ge- en beroemd, maar echte hits scoorde hij ook later met de P-Funk All-Stars nooit. Goede, humoristische titels had hij wel. Wat te denken van *Some Of My Best Jokes Are Friends?* Wellicht was het subgenre van de funk te jazzy en psychedelisch voor de mainstream. Niet zelden mondt een show van Clinton en zijn kleurrijk uitgedoste muzikanten uit in overloze jams. "Het liefst treed ik nog steeds vier uur of langer op, maar dat moet de zaaleigenaar ook goed vinden. De eerste twee uur zijn voor het publiek. Dat stellen we dan tevreden met de bekende nummers, we geven de mensen wat ze willen. Wie moet werken, kan dan naar huis. Wie een feestje wil bouwen, kan verder met ons uit zijn dak gaan."

Op zijn website laat Dr. Funk er geen misverstand over bestaan: *Ain't no party like a p-funk party, cause a p-funk party don't stop!* Goed, Clinton hoeft het feest, met meer dan twintig muzikanten en dansers op het podium, niet in zijn eenje draaiende te houden en doet steeds vaker een stapje terug. Toch is hij de onbetwiste master of ceremony.

Zonder hem verzandt het geheel inderdaad in een jam, waarin alleen de meest stoneded fanclubhebbers nog kunnen meegaan. Met een vrije geest willen de kontjes dan wel schudden, een vrije vertaling van zijn motto en tien minuten durende prijsnummer van Funkadelic uit 1970, *Free Your Mind And Your Ass Will Follow*. "Neem je kont mee en we bezorgen je een mooi feestje", lacht Clinton. Hij denkt met plezier terug aan de tijd dat hij met begeleiders als bassist Bootsy Collins en saxofonist Maceo Parker de wereld rondtrok. "Vooral tijdens de tournee na de elpee *MotherShip Connection* vormden we één grote familie."

Het waren de jaren zeventig en Parliament

George Clinton: "Ik wist niet eens dat rock-'n-roll zwarte wortels had."

Foto: Nitin Vadukul

legde de basis voor zowel de muziek van Prince als voor hiphop. "Funk is het DNA van hiphop. Zelfs techno is sterk schatplichtig aan funk", stelt Clinton. Hij heeft recht van spreken, want met James Brown behoort zijn oeuvre tot het meest gesampled. Zo putten Public Enemy en Dr. Dre er maar wat graag uit. Ook een aanvankelijk funkende rockband als Red Hot Chili Peppers greep terug naar de muziek van Clinton,

die eigenhandig *Freaky Style* produceerde.

Voor de ontwikkeling van wat de p-funk zou worden, liet Clinton zich naar eigen zeggen niet alleen beïnvloeden door de zwarte doo wop, maar ook door Cream, Jimi Hendrix, Frank Zappa en Sly Stone. "Het waren trouwens de blanken die ons zwarten onze eigen muzikale geschiedenis leerden waarderen. Ik had nog nooit van Robert Johnson gehoord voordat Eric

Clapton daarmee aankwam. Ik wist niet eens dat rock-'n-roll zwarte wortels had."

Hoewel Clinton over erkenning niets te klagen heeft, ziet hij de waardering voor de mede door hem opgebouwde funkcatalogus momenteel toenemen. "De jongeren kennen onze muziek door de samples. En doordat wij, maar ook Sly Stone, Ohio Players, The Meters, Gap Band en Bar-Keys, blijven spelen, groeien de nummers nu uit tot klassiekers. We kunnen trots zijn op onze geschiedenis."

■ OPTREDEN

George Clinton & Parliament/Funkadelic treden zondag 15 november op in De Oosterpoort, Groningen. Aanvang: 20.30 uur. Entree: € 35.

Funkpionier George Clinton met Parliament/Funkadelic in Groningen

LITERAATUUR

Tekenaars verstrippen gedichten van Slauerhoff

Door Asing Walthaus

Zeven zonen had moeder: allen heetten Peter, behalve Wanjka die Iwan heette.

Het zijn de eerste drie regels van *De schalmee*, een gedicht van Jan Jacob Slauerhoff dat in 1930 verscheen. Een begin dat aan de absurde taalhumor van Lewis Carroll herinnert, met die zes zoons met dezelfde naam en die ene die er twee lijkt te hebben, zij het dat Wanjka een koosnaamversie van Iwan is. Zo heeft die moe-

der hem genoemd, denk je dan, hij zal wel de jongste wesen en na al die Peters wilde ze wel eens iets anders.

Het gedicht is verstript door animatiefilmer Udo Prinsen, die het in drie sierlijke tekeningen vatte tegen een achtergrond van grammofoonplaatjes. De moeder zien we niet, wel de zes broers Peter met grimmige koppen rond Iwan, die op zijn schalmee speelt. Want daar komt het gedicht op uit: terwijl de broers hard werken heeft Wanjka genoeg aan zijn muziek. Zo schrijft Slauer-

hoff het, maar Prinsen maakt er in de laatste tekening meer van: de jongen is zo'n succesvol artiest dat hij zich in een draagkoets kan laten vervoeren.

De rage om bestaande teksten tot strip te bewerken strekt zich dus ook uit tot de poëzie van Slauerhoff. Tien Nederlandse en Vlaamse tekenaars mochten met evenzoveel gedichten aan de gang. Dat levert een wisselend resultaat op. Magazine-achtige tekeningen van Flos Vingerhoets, ouderwets zwartwit van

Judith Vanistendaal (dochter van België-kenner Geert van Istendaal), pamfletachtige plaatjes uit het hedendaagse China (van Gerolf van de Perre, die eerder een graphic novel aan zijn tijd in China wijdde) en een klare-lijnsstrip van Bert Dekker.

De bekendste die erbij zit, is vermoedelijk Marc Legendre, wiens *Eerste* striproman genomineerd was voor de Librisprijs. Over de totstandkoming ook niks: dus of iedereen zelf een favoriet gedicht mocht

kieszen of gewoon is ingehuurd blijft onduidelijk. Wel is er een biografische schets van Slauerhoff, door kenner Gerrit Jan Zwier. Dat had ook best een strip mogen zijn, want daar leent het leven van de dichterscheepsarts zich uitstekend voor. Van mij mag Judith Vanistendaal er vandaag nog aan beginnen.

★★★★☆

Boek: J.J. Slauerhoff - Verbeelde gedichten. Met illustraties van tien striptekenaars. Uitgeverij: Atlas. Prijs: € 18,70 (72 blz.)

JAZZ

One Bullet Left op metalnight Hoogeveen

Ze worden gestaag ouder, de jongens van One Bullet Left. Maar met een gemiddelde leeftijd van 15 jaar is de groep uit het Overijsselse Balkbrug nog altijd de jongste metalband van Nederland. En van Europa, voor zover bekend. De metalheads haalden al enkele malen de nationale televisie, onder meer bij VPRO's *Villa Live* en *De Zomer Draait Door*. Morgen is One Bullet Left de uitsmijter op de metalnight in Het Podium in Hoogeveen. Daar treden vanaf 20.45 uur tevens Symphony of Destruction (melodische death metal) en Face The Fact (progressieve metal) op. Ook laatstgenoemde band is nog pril: sologitarist Mathies Bouwmeester, afkomstig van One Bullet Left, is pas 14 jaar. Entree: € 6. Meer informatie op www.hetpodium.nl.

Legendarische supertrio komt naar Groningen

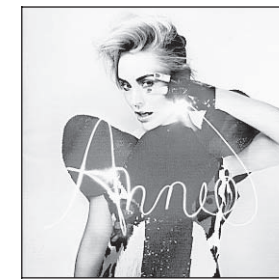
Na de reünie vorig jaar van Return to Forever komt vanavond de basis van die legendarische fusionband naar De Oosterpoort in Groningen, voor een eenmalig concert in Nederland: toetsenist Chick Corea, bassist Stanley Clarke en drummer Lenny White. Corea formeerde in 1971 onder anderen met Clarke de band, die latin-georiënteerde jazz speelde. Enkele jaren later wisselde de groep met White volledig naar de jazzrock - een periode die als het hoogtepunt van Return tot Forever wordt beschouwd. Afgaande op eerdere optredens van deze tournee speelt het supertrio vanavond in een akoestische setting, maar zullen ook hoogtepunten uit de RTF-tijd aan bod komen. Aanvang 20.30 uur, toegang € 39.

CD'S

Pop Annie

De Noorse zangeres en dj Annie wordt wel de Scandinavische Kylie Minogue genoemd. De 31-jarige Anne Lilia Berge Strand laat op haar tweede cd *Don't Stop* aanstekelijke (electro)pop van de bovenste plank horen. Daarmee lost ze eindelijk de belofte in die sinds haar debuut *Anniemal* (2005) en de daarvan afkomstige single *Cheating Gum* even op zich liet wachten. Wat Annie, tegenwoordig opererend vanuit Berlijn, zo leuk maakt, is de uitgekookte manier waarop ze vrolijke kauwgomballop combineert met schurende randjes. Alex Kapranos (Franz Ferdinand) levert een gastbijdrage, terwijl Fredrik Saroea (Datarock) een duet aangaat op de bijgesloten *All Night EP*. Annie is cool, zoals ook Róisín Murphy dat is. Schaamteloos flirt ze met de dansvloer, terwijl de link met de underground in tact blijft. Pure pop. (pvdh)

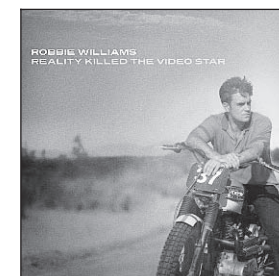

★★★★☆

Annie *Don't Stop* (Totally/Smalltown Supersound/Konkurrent)

Robbie Williams

Precies dertig jaar geleden verscheen *Video Killed The Radio Star*, een wereldhit voor de Britse band The Buggles. Trevor Horn was een van de schrijvers. Anno 2009 werkte Horn als producer en bassist aan *Reality Killed The Video Star*, het eerste album van Robbie Williams sinds het zeer kritisch ontvangen *Rudebox* (2006). Zijn nieuwe plaat is stukken beter, want veel coherenter en minder experimenteel. Het album begint ronduit fantastisch, met het rijk georkestreerde *Morning Sun* en de prachtige melodie van *Blasphemy* - alsof Robbie Williams en Elton John recentelijk zijn gefuseerd. De tweede helft van de plaat is minder opzienbarend, maar de geestige jaren tachtig-electro in *Last Days Of Disco* en de fraaie tekst van *Difficult For Weirdos* zijn nog altijd fijne aanvullingen op zijn oeuvre. Een knappe comeback, derhalve. (mg)

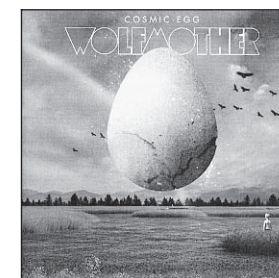

★★★★☆

Robbie Williams *Reality Killed The Video Star* (Virgin/Chrysalis/EMI)

Wolfmother

Drie jaar geleden wierp Wolfmother zich op als de nieuwe vintage rocksensatie. De seventiesrock met Blue Cheer- en Led Zeppelin-invloeden van het Australische trio klonk op het debuut *Wolfmother* zo authentiek, gedreven en sexy, dat het leek alsof de jongens 35 jaar te laat geboren waren. Vorig jaar bleef frontman Andrew Stockdale alleen achter, toen zijn drummer en bassist opstapten. Maar hij heeft een nieuw orkestje bij elkaar. De nieuwe incarnatie van Wolfmother is evenwel een viermansband, en dat hoor je. Op het tweede album is het geluid wolliger, gelaagder en minder rauw. Daar komt bij dat de gillende zang van Stockdale overvloedig is voorzien van backing vocals. De riffs en grooves van *Sundial* en *10.000 Feet* zijn moddervert, maar slappe tracks als *White Feather* en *Far Away* laten horen dat de angel er uit is. Jammer. (rb)

★★★★☆

Wolfmother *Cosmic Egg* (Universal)

Wereldmuziek

Eric Montbel & Bruno le Tron

Vertigo is een ontmoeting tussen twee folkgrootheden uit Frankrijk. Eric Montbel is een van de beste bespelers van de 'cornemuse' (doedelzak). Bruno le Tron wordt beschouwd als de trekzakgoeroe van Parijs. Hij is tevens peetvader van de balkof. Wanneer bij dit duo nog een klarinetist en een bassist worden gevoegd met een achtergrond in de jazz, plus een percussionist met ervaring in theater- en klassieke muziek, ontstaat er een verrassend mengsel waarin de folk een breed kleurenpalet krijgt met invloeden van Keltisch tot reggae en van klassiek tot jazz. De titel *Vertigo* verwijst naar de duizelingwekkende capriolen van de regelmatig om elkaar heen kringelende doedelzak en klarinet, flink voortgestuwd door de ritmesectie en een dansende accordeon. (ip)

★★★★☆

Eric Montbel & Bruno le Tron *Vertigo* (Al Sur/Codaex)

Klassiek

Mascagni

Alle opera's die Pietro Mascagni componeerde na *Cavalleria rusticana* zijn in het vergeethoekje geraakt, ook *L'amico Fritz* die een goed jaar later in première ging. De oude Verdi vond het libretto maar niks en de muziek bekoorde hem ook niet, met al haar dissonanten, modulaties en tempowisselingen. Toch is het een ideaal stuk voor grote sopranen en tenoren, en de verrassende muziek lijkt vaak op Puccini. Het sterduo Angela Georgiou en Roberto Alagna heeft zich er in Berlijn met verve over ontfermd. Het stuk vraagt een brede en vaak volumineuze zangstijl die Alagna eigenlijk beter afgaat dan zijn beroemde echtgenote, en dat ze zo nu en dan net over de toon heen zingen hoort erbij. Alleen had hun *Kersenduet* - het enige bekende fragment - wel breekbaarder mogen klinken. Het orkest maakt er onder Alberto Veronesi echt iets van en de bijrollen zijn helemaal naar wens. (ph)

★★★★☆

Mascagni *L'amico Fritz* door Chor und Orchester der Deutschen Oper Berlin (Deutsche Grammophon)

Met bijdragen van Rob Broere, Martin Groenewold, Peter van der Heide, Paul Herruer en Iland Pietersma.

LITERAATUUR

Timmer en Harteveld in De Literaire Hemel

Erik Harteveld en Sophie Timmer (foto) zijn vanavond te gast in De Literaire Hemel in café De Amer. Aanleiding is het verschijnen van hun gezamenlijk geschreven novelle *Zwiers mechanisatie*, over twee jonge mensen op het Drentse platteland in de jaren zestig. Eveneens te gast is actrice Catherine ten Bruggencaete, op basis van haar debuutroman *Zomertijd Wintertijd* over een voormalige politica die de controle over haar leven dreigt te verliezen. Voorts haalt hoogleraar Gillis Dorleijn herinneringen op aan Willem Wilink, die in 2003 overleden schrijver en dichter. Aanvang 20.30 uur, entree € 9,50. Zie ook www.literairehemel.nl.

